

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 544/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 356/2015-509 z 31. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 356/2015-509 z 31. júla 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 72/2005, a to v postavení žalovanej. V označenom konaní sa žalobcovia domáhali proti sťažovateľke určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd rozsudkom z 24. júla 2014 vyhovel návrhu žalobcov a určil ich vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a zároveň rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Rozsudok okresného súdu z 24. júla 2014 nadobudol právoplatnosť 13. augusta 2014.

Okresný súd uznesením č. k. 10 C 72/2005-491 z 15. júna 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol o trovách konania tak, že sťažovateľku zaviazal na náhradu trov konania žalovaným v 1. až 5. rade v sume 199 € z titulu zaplateného súdneho poplatku a v sume 3 103,64 € z titulu náhrady trov právneho zastúpenia. Zároveň sťažovateľku zaviazal na náhradu trov štátu v sume 443,49 €. Okresný súd rozhodoval o trovách konania podľa úspechu vo veci, a preto úspešným žalovaným v 1. až 5. rade priznal náhradu trov konania v celom rozsahu proti neúspešnej sťažovateľke podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom namietala nesprávne závery okresného súdu pri rozhodovaní o trovách konania, keď tento neustálil danosť dôvodov hodných osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania úspešným účastníkom v celom rozsahu alebo v časti podľa § 150 ods. 1 OSP.

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu, stotožnil sa v celom rozsahu s jeho závermi a nezistil dôvodný hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 OSP.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných a iných práv uznesením krajského súdu a v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedla:

«Porušovateľ v odôvodnení citovaného uznesenia uviedol, že Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané sťažovateľkou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie okresného súdu v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozhodnutie potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

Dospel k záveru, že nemožno súhlasiť s argumentáciou sťažovateľky v súvislosti s aplikáciou § 150 ods. 1 O. s. p., keď podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci súd správne rozhodol o náhrade trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keď žalobcovia v 1/ až 5/ rade mali vo veci plný úspech a preto im súd správne priznal náhradu trov konania.

Porušovateľ sa odmietol zaoberať odvolacími dôvodmi, ktoré uviedla sťažovateľka vo svojom odvolaní zo dňa 29.06.2015.

Porušovateľ tak odvolacie dôvody, ktoré sú a boli dané, ktorými sa sťažovateľka bránila proti nezákonnému rozhodnutiu prvostupňového súdu, vôbec neposudzoval.

Preto sa so záverom porušovateľa o tom, že vo vzťahu k odvolaním napadnutému uzneseniu neexistujú vady v zmysle ust. § 237 O. s. p. a že v súdenom prípade neexistujú dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 150 O. s. p. nemožno v Žiadnom prípade stotožniť!

Takýto záver porušovateľa je v rozpore s vykonaným dokazovaním a nezodpovedá účinnej právnej úprave. ...

Sťažovateľka považuje skutkové a právne závery porušovateľa obsiahnuté v napadnutom uznesení, ale aj v uznesení Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10C/72/2005-491 zo dňa 15.06.2015 za vecne nesprávne.

Porušovateľ na strane 3 odôvodnenia napadnutého uznesenia prijal záver o tom, že v súdenom prípade aplikácia ustanovenia § 150 O. s. p. nepripadá do úvahy, pričom tento svoj záver nijako nezdôvodnil a nevysvetlil, z akých skutkových okolností vychádzal...

Sťažovateľka je jednoznačne presvedčená o tom že v predmetnom konaní je namieste postup v súlade s § 150 O. s. p. pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania, pretože tu sú dôvody hodné osobitného zreteľa, opodstatňujúce nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalobcom a to tak dôvody tykajúce sa samotného uplatnenia nároku na súde ako

aj skutočnosti preukázanej v konaní, že boli porušené práva odporcu ako pôvodného vlastníka sporných nehnuteľností.

Sťažovateľka svojím konaním predmetný spor nevyvolala, a tak ako to je zrejme z jej procesného postavenia, nepodala ani návrh na začatie súdneho konania. V predmetnom konaní sa len bránila podanej žalobe žalobcov a neoprávneným nárokom v nej. Obrana Žalovanej bola od začiatku sporu konštantná. Sťažovateľka tiež v priebehu konania navrhovala vyriešenie vzniknutej situácie mimosúdnu dohodu, nakoľko dlhotrvajúci spor a vysoký vek nemali priaznivý dopad ani na jej zdravotný stav. Nie bez významu ostáva tiež fakt, že predmetom sporu je pozemok o výmere len 40m² ale vzhľadom na skutočnosť, že spor trval viac ako 10 rokov, sú trovy konania v konečnom dôsledku neprimerane vysoké k tomuto samotnému predmetu sporu.

Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta, že prvostupňový súd vôbec nezohľadnil skutočnosť, že u nej, ako u účastníčky konania boli splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov a toto oslobodenie jej aj bolo priznané.

Sťažovateľka v konaní preukázala, že vzhľadom na jej sociálnu a majetkovú situáciu, bola odôvodnene oslobodená od súdnych poplatkov. Sťažovateľka je osamelo žijúca osoba - vdova, pričom vzhľadom na jej vek a zdravotný stav nie je v jej schopnostiach získať si iný zdroj príjmu, než je jej dôchodok. Jej jediným zdrojom príjmu je dôchodok, pričom však vzhľadom na jeho výšku, preukázanú dokladmi založenými v spise, nemôže žalovaná uhradiť požadovanú sumu uloženú napadnutým uznesením. ...

Táto ústavná sťažnosť je zo strany sťažovateľky echom v púšti, poštovým holubom s posolstvom na nohe, fľašou v mori, aby sťažovateľka poukázala na machinácie a privilégiá istých ľudí, ktorí za pomoci zneužitia postavenia a „nevšímavosti“ odvolacieho súdu sa javí ako obranca „zákonosti“.

Kto poukazuje na zlo v tomto systéme, očakáva aj zúrivú reakciu. Sme v poslednom štádiu. Veríme, že Ústavný súd SR neochabne a umožní sťažovateľke dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený správne a úplne.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Žiline sn. zn. 5Co/356/2015-509 zo dňa 31.07.2015 o potvrdení uznesenia Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10C/72/2005-491 zo dňa 15.06.2015, bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastníť majetok a základné právo sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie. ...

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/356/2015-509 zo dňa 31.07.2015 o potvrdení uznesenia Okresného súdu Dolný Kubín sn. zn. 10C/72/2005-491 zo dňa 15.06.2015 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. ...

3. Zároveň sťažovateľka žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 €, a túto poukázať jeho právnemu zástupcovi ...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu. Napadnutým uznesením krajský súd potvrdil odvolaním sťažovateľky napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým tento zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalovaným v 1. rade až 5. rade trovy konania v sume 199 € z titulu zaplateného súdneho poplatku a v sume 3 103,64 € z titulu náhrady trov právneho zastúpenia. Zároveň sťažovateľku zaviazal na náhradu trov štátu v sume 443,49 €. Okresný súd rozhodoval o trovách konania podľa úspechu vo veci, a preto úspešným žalovaným v 1. až 5. rade priznal náhradu trov konania v celom rozsahu proti neúspešnej sťažovateľke podľa § 142 ods. 1 OSP. Podstatou odvolania sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu, ako aj jej sťažnostnej argumentácie bolo namietanie nesprávnych záverov všeobecných súdov pri rozhodovaní o trovách konania, keď pri svojom rozhodovaní neustálili existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a neaplikovali ustanovenie § 150 ods. 1 OSP.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to,

aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Zásadnou námietkou sťažovateľky je nesprávna aplikácia zásady úspešnosti účastníkov v konaní pri priznávaní trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP všeobecnými súdmi, keďže v danom prípade podľa jej názoru boli naplnené dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 OSP (podľa ktorého ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať).

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia v jeho relevantnej časti k tejto námietke sťažovateľky uviedol:

„Žalovaná v odvolaní uviedla, že rozhodnutie, ktorým bola zaviazaná na náhradu trov konania považuje za nesprávne, keď v danej veci sú dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná v súlade s § 150 ods. 1 O. s. p.

Aplikácia ust. § 150 ods. 1 O. s. p. prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná.

Musí však ísť o celkom výnimočný prípad. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj okolnostiach na strane účastníkov konania. Odvolací súd vzhľadom na charakter prejednávanej veci nemohol súhlasiť s argumentáciou žalovanej v súvislosti s aplikáciou § 150 ods. 1 O. s. p., keď podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci súd správne rozhodol o náhrade trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keď žalobcovia v 1/ až 5/ rade mali vo veci plný úspech a preto im súd správne priznal náhradu trov konania. Účastníkovi totiž možno priznať len tie trovy, ktoré sú účelne vynaložené. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a prislúchajúceho spisového materiálu mal nepochybne preukázané, že trovy konania, ktoré priznal prvostupňový súd žalobcom v 1/ až 5/ rade voči žalovanej boli účelne vynaložené a preto v tomto smere nemožno rozhodnutiu nič vytknúť.“

Zmyslom a účelom rozhodovania o náhrade trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa môžu uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, takou výnimkou je aj nepriznanie náhrady trov konania celkom alebo sčasti podľa § 150 OSP.

Ustanovenie § 150 OSP umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkovi, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Aplikácia § 150 OSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej

veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99). Pri posudzovaní, či v tej-ktorej veci sú tieto dôvody dané, musí súd vziať do úvahy nielen to, aké sú pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale to, aký bude dopad aplikácie § 150 OSP na (okrem iného tiež majetkové) pomery účastníka na opačnej procesnej strane (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 18/2012).

Ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 150 ods. 1 OSP, použitie ktorého je výnimkou. Vymedzenie obsahu právneho pojmu dôvody hodné osobitného zreteľa je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu v zásade neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že úvaha všeobecného súdu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad alebo nie (teda že sú, resp. nie sú dôvody na aplikáciu § 150 ods. 1 OSP splnené, pozn.), musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať črty svojvôle.

Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v danej veci boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných

ustanovení všeobecne závazných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné, aby vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu a usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania sťažovateľka nahradila trovy konania žalovaným v 1. až 5. rade. S ohľadom na argumentáciu sťažovateľky je namietané uznesenie krajského súdu podľa ústavného súdu primerane odôvodnené a z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie)

nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do tohto práva sťažovateľky, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2015